



Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy: 021.461

Hely:

Idő: 1952

Személy:

Helyszám:

Szerző: M. i.

Cím:

Az irodalom, a könyv ma már közszükséglet

Az ünnepi könyvhéten a Ganz Villanyban

Esth. Ap.

1952. Jú. 10.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

— Tizennégy-tizenöt esztendővel ezelőtti lehetett. Budapesten könyvnap volt és a feleségemmel a városban sétáltunk. A Városligetben, az egykori Andrásy-út végén is állt egy sátor. Az elárusító hangosan kiáltozta, hogy aki vásárol, annak a jelenlévő Móricz Zsigmond aláírja a könyvet.

A történetet Hóninger József elvtárs beszéli el a Ganz Villany kultúrtermében. Műsoros irodalmi előadás van és egymás mellé kerülünk a haligatóság soraiban.

— Feleségem is, én is közelebb mentünk — folytatja Hóninger elvtárs az emlékezést —, hogy láthassuk a nagy író. Amint ott állunk, egyre kínosabb érzés szorította össze a szívemet. Az elárusító hiába kiáltozott a járókelők felé, egy lélek sem vásárolt könyvet, arra sem nézett senki. Móricz Zsigmond komoly tekintettel — én úgy éreztem, szörnyű szégyenérzettel — lapozgatott egy könyvben és néha-néha odaszólt az elárusítónak: „Ne szóljon semmit!”

Hóninger elvtárs szavait már többen figyeljük. A mellette ülő Breznay Lászlóné és a másik szomszéd, Pauker Jenőné elvtársnő is érdeklődve várják a történet befejezését.

— Akkoriban 24 fillér óra-

bérért dolgoztam itt a Ganzban. — Szinte kétségbeesetten ácsorogtam a könyvsátor mellett: hogyan tudnék legalább egy könyvet venni, hogy megmutassam Móricz Zsigmondnak, vannak még, akik szeretik, akik boldogan vásárolnák a könyvet és megtiszteltetésnek éreznék, ha kezeírását emlékké hazavihetnék. Összesen 8 fillér volt a zsebemben. És Móricz Zsigmond egyszer csak felállt, jurcsa mosollyal kezefogott az elárusítóval és lehajtott fejjel elment. Biztosan piros volt az arcom a szégyentől, olyan megalázottnak, olyan leforrázottnak éreztem magam Móricz helyett is.

Hóninger elvtárs elbeszéléséhez egyikünk sem ífű megjegyzést. Csendesen figyeljük tovább az est műsorát. Csak amikor a zsúfolásig megtelt kultúrteremben felhangzik az est végét jelentő dörgedelmes taps, akkor térünk vissza a régi, szomorú történetre.

— Csak annyit szeretnék elmondani még — mondja Hóninger elvtárs —, hogy a hét-hét alkalmából meg akartam venni itt az üzemben a „Boldog embert” és a gyerekeimnek a „Légy jó mindhalálig”-ot, de — noha már az első nap kerestem — megelőztek. Igazság szerint bosszankodnom kellene, de a szívem mélyén

nagy-nagy elégtételt érzek azért a régi könyvnapért.

Az ünnepi könyvhétről folyik tovább a szó. Breznayné elvtársnő is régi könyvnapokra gondol, amikor kijelenti, mennyivel jobb, hogy most az üzemekben árulják a könyveket és nem utcai sátrakban. Így közelebb kerül az irodalom a dolgozókhoz, közvetlenebbül érzik, hogy eljött hozzájuk a kultúra, a tudás.

— Mikor volt az, hogy egy országosan ismert író elment egy gyárba, mint ma Aczél Tamás elvtárs és ott elbeszélgetett a dolgozókkal? Magyarországon soha nem ünnepelték olyan igazán és olyan szeretettel a könyvet, mint ma.

Breznayné elvtársnő, Hóninger elvtárs és Paukerné elvtársnő elmondják, mit szándékoznak venni a könyvhéten, ki mindenkit akarnak meglepni egy-egy kötettel. Paukerné elvtársnő a leányának keres egy szép Gorkijt, Breznayné elvtársnő magyar művet akar vásárolni, Hóninger elvtárs több könyvet is keres.

— Író és olvasó egyaránt érzi — búcsúzik Hóninger elvtárs —, hogy a könyv, az irodalom ma épp olyan közszükséglet, mint a cipő vagy az élelem. És az író megbecsülést és nagy szeretetet talál olvasói között... (n. i.)